

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ervditione Religiosorum

Humbertus <de Romanis>

Ingolstadii, 1591

VD16 H 5888

1. Commendatio viuentium sub obedientia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50980](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50980)

De commendatione viuentium sub obedientia.

CAPVT I.

DVo pertinent ad commendationem status viuentium sub obedientia, & in societate scilicet commendatio obedientia, & commendatio societatis sancta. Et notandum, quod status in quo sub obedientia viuitur, valde laudabilis est. In illo enim statu multum virtuti adiicitur: triumphus nobilissimus acquiritur, meritorum abundantia cumulatur. Obedientia dei placito hominem certificat à sollicitudine sui ipsius eum exonerat: à periculo conseruat mentem castificat: hominem supra se leuat; status sui ciuium cœlestium assimilat. Per hanc acceptissimum Deo sacrificium offertur: per hanc Deus homini perfectè dominatur: per hanc multum glorificatur. Per hanc virtuti multum adiicitur: cùm enim Sapiens dicat: hoc solim virtuti adiicies, quod propriae voluntati detraxeris: quantum virtuti adiicitur, cùm per obedientiam propria voluntas omnino amputatur? Est enim obedientia subiectio qua homines spontaneè intuitu Dei, alterius hominis subditur voluntati. Additionem verò ad virtutem sequitur additio ad præmium. Ideo præmium viuentium sub obedientia valde magnum est sicut ostensum est cuidam patrum in extasi posito, qui vidit 4. ordines ante Deum. Primus erat hominum infirmantium, & gratias agentium. Secundus erat eorum qui fuerant hospites. Tertius eorum qui solitudinem sectantur, & non vident homines. Quartus illorum qui propter Deum

Deum & obedientiam sollicitè sunt patribus subiecti. Erat hic ordo superior aliis tribus, & maiorem gloriam præ cæteris habebat, vt ære torques aurea. Et cùm quæreret senex, Quare hoc? responsum est ei: Quoniam omnes alij habent aliquam requiem adimplendo proprias voluntates, quamuis in bonis operibus: hic autem omnes proprias voluntates relinquens, totus pendet à voluntate patris iubentis. Item cùm valde virtuosum fit, quòd aliquis voluntatem viuendi relinquit, & pro Christo morti se exponit: quantum virtuosum est cùm aliquis omnem propriam voluntatem relinquit, & pro Christo alienæ voluntati se subiicit? Per obedientiam nobilissimus triumphus acquiritur. Nobilissimum enim genus triumphi est vincere seipsum, quod facit obediens. Vir obediens loquitur victorias. Et super illud: Melior est obedientia quàm victimæ, dicit Gregorius. Glos. Dum enim alienæ voci humiliter subdimur, nosmetipsos in corde superamus. Melior est qui dominatur animo suo, expugnatore urbium. Multi vrbes & regna subiugauerunt sibi, qui tamen ad hunc nobilissimum triumphum non peruenerunt. Hic triumphus proprius est hominis. Vincit leo vel aliud animal cætera animalia: seipsum autem vincere non potest. Seneca: Qui seipsum vincit, contra omnia fortis est. Per obedientiam, meritorum abundantia cumulatur. Dum aliquis intendit propriam facere voluntatem, non videtur mereri, nisi apud seipsum mereatur. Ab illo enim merito merces expectatur, cui seruitur, cuius voluntas impletur.

*Pro. 21.**Ibid. 16.*

tur. Non meretur ergo apud alium, nisi qui vult
 facere alienam voluntatem: quod est obedienti-
 a. Augustin. Oportebat vt homo sub domino
 positus, ab aliquo prohiberetur: vt esset ei vir-
 tus merendi obedientiam. Obedientia facta est
 quasi nauis institoris. Qui in nauis est, etiam qui-
 escens, comedens & bibens, procedit: mouetur
 enim motu alieno. Similiter obediens qui est in
 religione, quiescēdo, bibendo, comedendo, me-
 retur. Obediētia hominē de Dei placito certifi-
 cat. Nisi enim apertē sit malū, quod à superiore
 præcipitur: sic accipiendum est, ac si à Deo præ-
 ciperetur. Luc. 10. Qui vos audit, me audit: Ben-
 quicquid vice Dei præcipit homo, quod non fit
 tamen certū displicere Deo: haud secus omnino
 accipiendum est, quàm si præciperet Deus. Obe-
 dientia in huius mundi tenebris vicem supplet
 discretionis. Bern. Rara avis in terris, discretio:
 ideo locum discretionis suppleat in vobis vir-
 tus obedientiæ: vt nihil plus, nihil minus, nihil
 aliter quàm imperatum sit, faciatis. Obedientia
 hominē à sollicitudine sui ipsius exonerat. Alij
 enim incumbit sollicitudo & spiritualiter, & tē-
 poraliter, pro illo qui est in religione. Vnde cum
 alleuiatus sit etiam à seipso, valde reprehensibile
 est in eo, si pigritia torpet, & non proficit: valde
 fatuus est, si tantū onus resumit. Bernardus su-
 per Cant. Qui vestri curam semel nobis tradidi-
 stis, qd rursus vos de vobis intromittitis? Obe-
 dientia hominē à periculo conseruat. Ipsa qui-
 dem quasi equus vadit: alieno enim sensui & a-
 lienæ voluntati quasi alienis pedibus innititur,
 ideo nec maculatur, nec læditur. Inquinatio e-
 nim

*In li. de di-
 spē. & præ-
 cept. ante
 med. libri.*

nim & læsio imperantis est, & nõ obediens, nisi
 manifestè sit malum quod imperatur. Ad eam
 potest dici illud: In manib⁹ portabunt te, ne for- *Psal. 4.*
 tè offendas ad lapidem pedem tuum. Obediẽtia
 mentem castificat à libidine proprię voluntatis,
 secundum illud: Animas vestras castificantes in *1. Pet. 1.*
 obediẽtia charitatis. Sicut ramus arboris nobi-
 lis arborem syluestrem domesticam reddit: sic *Lib. 35. mo-*
 obediẽtia mentem libidinosam reddit castam. *ral. cap. 12.*
 Greg. Sola obediẽtia virtus est, quę cęteras vir-
 tutes mēti inserit, insertasq; custodit. Obedien-
 tia hominem supra se leuat. Leuauit se supra se. *Tren. 3.*
 Nisi corpus sociatũ esset spiritui, vt sensu eius &
 imperio regeretur, nõ ascenderet ad hoc, vt re-
 muneracionem æternam mereretur: sic vir sim-
 plex per obediẽtiam ascendit ad sapientiam, &
 mores maiorum, à quibus regitur, imò quodã-
 modo ad Deum ascendit, dum seipsum quodã-
 modo exuit, & Deum induit. Viuo ego, iam non *Gal. 2*
 ego: viuit verò in me Christus. Obediẽtia sta-
 tui cęlestium ciuium asimilatur. Ipsa est ima-
 go hominis cęlestis, sicut inobediẽtia est ima-
 go hominis terreni, sicut portauimus imagi-
 nem terreni, portemus & imaginem cęlestis. *1. Cor. 11.*
 Obediẽtia facit vt Dei voluntas sic fiat in terra,
 sicut fit in cęlo. Per obediẽtiam acceptissimũ
 Deo sacrificium offertur. Greg. Melior est obe- *Li. 35. mor.*
 diẽtia quàm victimæ: quia per victimas aliena *cap. 12.*
 caro: per obediẽtiã verò propria caro macta-
 tur. Obediẽtia quasi quoddam martyrium est.
 Obediens quasi caput proprium pro Christo si-
 bi amputat, & caput sibi cõstituit Christum, vel
 illum qui loco Christi est, Gregor, Tanto Deum
 quisque

35. moral.
cap. 12.

Matth. 16.
Isa. 18.

1. Reg. 2.
Eccl. 10.

quisque citius placat: quanto repressa sui arbitrij superbia, gladio præcepti se immolat. Per obedientiam Deus homini perfectè dominatur. Qui hanc promittit, dominio suo se exuit: & illum qui locum Dei tenet, in possessionem sui ipsius ponit. Si quis vult post me venire, abneget seipsum. Per hanc Deus glorificatur. Si glorificaueris eum, dum non facis vias tuas, & non inuenitur voluntas tua, vt loquaris sermonem tunc delectaberis super domino, &c. Multum glorificat Deum verus obediens, qui paratus est facere eius beneplacitum, etiam si mandatur per vilem personam; ideo meritò ab eo glorificabitur. Quicumque honorificabit me, glorificabo eum: qui autem contemnunt me, erunt ignobiles. Semen hominum honorificabitur hoc, quod timet Deum: semen autem hoc non honorabitur, quod præterit mandata Domini.

De commendatione sanctæ societatis.

CAPVT II.

AD commendationem sanctæ societatis attendendum, quòd desideranti propriam salutem societas mala valde est fugienda, solitè timenda, societas bona amanda & eligenda. De periculo societatis malæ require sup. lib. 1. cap. 8. Qui mundum relinquit timore periculo societatis, valde insipienter agit, si scienter claustrum dissolutum eligat: vel si postquam futurum talis claustrum cognouerit, ibi remaneat. Societas multum iuuat ad salutem, si bona sit: multum impedit, si mala sit; & tanto societas periculiosior, quanto maior. Vnde cum maximè